

LBRIS

We know
books

CLAIRE DOUGLAS

Surorile

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRU MACOVESCU

LITERA
București

1

O văd peste tot.

E la fereastra unui restaurant cu specific italian de la colțul străzii mele. Are un pahar cu vin în mână, ceva cu bule ca un Prosecco, râde cu capul dat pe spate, cu fața ei rotundă încadrată de tunsoarea bob și cu ochii verde-smarald încrețiți.

Vrea să traverseze, și pe când așteaptă răbdătoare să se rărească mașinile, își mușcă buza de jos concentrată, cu rucsacul ei maro atârând de scobitura brațului.

Aleargă după un autobuz, încălțată cu sandale negre și cu o pereche de blugi strâmți, iar părul răvășit îi e ținut în loc de ochelarii cu ramă subțire ridicați pe creștet.

Ori de câte ori o văd, încep să alerg spre ea, ridicând mâna ca să-i atrag atenția. Pentru că uit totul în acea fracțiune de secundă. E încă în viață în acele clipe. Și apoi amintirea mă izbește ca o furtună de emoții copleșitoare. Îmi dau seama că nu e ea și că nu va putea fi niciodată.

Lucy e pretutindeni și nici unde. Asta e realitatea.
N-o s-o mai văd niciodată.

Azi, într-o seară agitată de vineri, e în fața gării Bath Spa și împarte pliante.

O văd pe când sorb dintr-un cappuccino în cafe-neaua de vizavi și, chiar prin vitrina stropită de ploaie, asemănarea izbitoare cu Lucy mă face să mă uit mirată de două ori. Aceeași siluetă minionă înghițită de o pelerină stacojie, părul blond până la umeri și o gură prea mare care mereu lăsa impresia că e fericită, chiar și când nu era. Ține în mână o umbrelă cu buline ca să se protejeze de o altă aversă neașteptată de primăvară, și zâmbetul îi rămâne neclintit pe față chiar și atunci când e ignorată de cumpărătorii ocupați și de navetiștii ostili sau când un autobuz cu burduf îi stropește picioarele goale și balerinii delicați cu imprimeu de leopard.

Mi se strânge stomacul când n-o mai văd preț de câteva secunde lungi, înghițită de o gloată de oameni de afaceri la costum care se îndreaptă spre gară. Mă simt vădit ușurată când văd că nu a fost luată pe sus de mulțime, ci stă în același loc, întinzând pliante trecătorilor dezinteresați. Cotrobăie printr-o geantă purpurie supradimensionată în timp ce încearcă să țină umbrela în scobitura brațului, și îmi dau seama după oboseala care i se citește în spatele zâmbetului că va pleca acasă în curând.

Nu o pot lăsa. Dau pe gât restul cafelei și evident că îmi opăresc cerul gurii, însă ies repede pe ușă, trăgându-mi pe mine geaca de ploaie. Trag repede fermoarul, îmi pun gluga pe cap ca să nu mi se încrețească părul și traversez. Pe când mă apropii, îmi dau seama că seamănă foarte puțin cu sora mea. Părul tipei e mai degrabă castaniu decât blond, are ochii de culoarea mierii de salcâm, nasul ca o pârtie de schi ridicată și mulți pistrii pe față. Și pare și mai în vârstă, are în jur de treizeci de ani. Dar e la fel de frumoasă ca Lucy.

– Bună, mă salută zâmbind.

Nu mă pot opri s-o măsoar din cap până în picioare. Dar nu pare deranjată. Cu siguranță e obișnuită s-o fixeze oamenii cu privirea. Mi se pare chiar ușurată că s-a sinchisit cineva să se oprească.

– Bună, îngaim pe când îmi dă un pliant ud de la ploaie.

Îl iau și îl parcurg repede. Văd hârtia viu colorată, cuvintele „Bear Flat Artists“ și „Open Studio“ și mă uit la ea întrebător.

– Sunt artistă, îmi explică.

După cum se îmbujorează, îmi dau seama că e la început de drum, că încă nu ar trebui să se prezinte drept artistă și că e probabil studentă în an terminal. Îmi spune că are un atelier acasă și că îl deschide publicului în cadrul weekendului Bear Flat Artists. Fac și vând bijuterii, dar o să fie și alții care-și expun picturile sau fotografiile.

– Ești binevenită dacă te interesează, adaugă.

Acum că sunt mai aproape de ea, remarc că are cercei desperecheați și mă întreb dacă a făcut-o intenționat sau dacă și i-a pus în dimineața asta fără să-și dea seama că nu se asortează. Admir asta la ea, probabil că și Lucy ar fi făcut-o. Lucy era genul de tipă căreia nu-i păsa dacă rujul nu se asorta cu bluza sau geanta cu pantofii. Dacă îi plăcea un lucru, îl purta fără să stea pe gânduri.

Observă că mă uit la cerceii ei.

– Eu i-am făcut, spune, atingându-l pe cel din stânga, cel galben, delicat, în formă de margaretă. Apropo, sunt Beatrice.

– Eu sunt Abi. Abi Cavendish, îi răspund.

Aștept o reacție. E aproape imperceptibilă, dar sunt sigură că mi-a recunoscut numele și sunt la fel de

sigură că nu mi-a citit vreun articol. Apoi îmi spun că sunt paranoică. E ceva la care încă lucrez cu Janice, terapeuta mea. Chiar dacă Beatrice ar fi citit reportajele din presă sau s-ar fi uitat la știrile despre Lucy de atunci, nu și-ar fi adus neapărat aminte, s-a întâmplat în urmă cu optsprezece luni. O știre printre multe altele, o fată printre multe altele. Ar trebui să știu, scriam despre asemenea cazuri zilnic. Acum am trecut de partea cealaltă a baricadei. Eu sunt subiect de presă.

Beatrice zâmbește. Încerc să mi-o scot din minte pe Lucy în timp ce întorc pliantul, prefăcându-mă că reflectez la evenimentul anunțat în timp ce ploaia izbește ritmic și cu putere umbrela ei și spatelul hainei mele.

– Îmi pare rău că e atât de ud. Nu e o idee bună să împarți pliante în ploaie, nu-i așa? Fără să-mi aștepte răspunsul, continuă: Nu trebuie să cumperi nimic, poți veni doar să arunci o privire, chiar să-ți aduci și niște prieteni.

Vocea ei e mătăsoasă și însoțită, la fel ca zâmbetul. Are o urmă de accent pe care nu-l pot localiza. De undeva din nord, poate scoțian. Nu m-am priceput niciodată să identific accentele.

– Sunt de puțin timp la Bath, așa că nu cunosc multă lume.

Cuvintele îmi ies din gură înainte de a mă gândi să le rostesc cu voce tare.

– Acum mă știi, îmi spune cu amabilitate în voce. Vino să te prezint unor oameni noi. Sunt interesanți. Se întinde spre mine și-mi șoptește: Și oricum, dacă nu se leagă nimic, tot e un prilej bun ca să-ți bagi nasul prin casele oamenilor.

Râde. Are un râset puternic și melodios. E exact ca al lui Lucy, și asta m-a convins.

*

În timp ce rătăcesc pe străduțele laterale pavate cu piatră cubică, nu pot să nu surâd amintindu-mi de zâmbetul și căldura ei. Deja știu că o să mă duc mâine acasă la ea.

Nu-mi ia mult să ajung la apartamentul meu cu două camere. E într-o clădire cochetă în stil georgian pe o stradă lăaturalnică din Circus, ticsită cu mașini parcate bară la bară. Intru în holul prost întreținut, cu covorul gri jerpelit și cu pereții zgrunțuroși de un roz aprins, și mă opresc să desprind un plic maro care mi s-a lipit de talpă. Văzând că scrisorile împrăștiat pe jos îmi poartă numele, mă aplec să le iau plină de speranță. Poartă urmele pantofilor plini de noroi ai vecinilor care au călcat pe ele ca să ajungă la apartamentele lor, fără a catadicsi să le ridice. Pe când le frunzăresc, mă simt puțin descumpănită. Toate sunt facturi. Nimeni nu mai trimite scrisori, și clar nu mie. La etaj, într-o cutie de pe șifonier, am o stivă de scrisori, notițe, bilete de muzeu și alte mărunțșuri de-ale lui Lucy. Le-am recuperat din camera ei după ce a murit. Amândouă am păstrat corespondența de acum peste zece ani, când studiam la universități diferite, înainte să ne permitem computere și laptopuri, înainte să știm să trimitem e-mailuri.

Trec de bicicletele de teren ale cuplului sportiv care locuiește în apartamentul de la demisol, înjurând când îmi julesc glezna de o pedală, și urc scările până la ultimul etaj. Încă am pliantul care a început să se dezintegreze de la ploaie.

Descui ușa de la intrare și pășesc în hol, care e mult mai elegant decât coridorul comun. Stau cu chirie, dar înainte să mă mut, proprietarul a vopsit pereții într-un cenușiu palid și a pus o ușă veche din lemn de stejar. Apoi mama și-a făcut imediat apariția și a decorat

apartamentul cu covoare, cuverturi și fotografii înrămate ca să pară un „cămin“, pentru a-i oferi un motiv de a trăi singurului copil pe care-l mai are.

În momentul în care îmi atârn haina udă, îmi simt inima în stomac la vederea telefonului mobil pe comoda neagră. Îl iau îngrozită, sperând să nu am apeluri pierdute, dar sunt zece. Zece. Parcurg lista. Majoritatea sunt de la mama, dar câteva sunt și de la Nia, însoțite de mesaje vocale în care mi se cere să sun înapoi, iar în vocile lor disting o panică abia mascată. Deși am lipsit numai două ore, știu că ele au impresia că am vrut să-mi pun capăt zilelor. A trecut aproape un an de când am ajuns în *acel loc* – încă nu mă pot gândi la el –, dar ele tot cred că sunt instabilă psihic, labilă, că nu ar trebui să fiu lăsată singură prea multă vreme. Îmi trag mânecile puloverului peste încheieturi, ascunzându-mi inconștient cicatricile argintii care nu se vor estompa niciodată.

Apartamentul e cufundat în întuneric, deși abia dacă a trecut de cincisprezece. Afară parcă cineva a aruncat un cearșaf uriaș și murdar peste Bath. Aprind o lampă în camera de zi, iar lumina portocalie mă încălzește imediat, mă aflu în canapea și decid să-mi sun mai târziu părinții. Va trebui să o fac curând, pentru că altfel tata o să vină în goană cu Mazda lui de un verde țipător sub pretextul că e „doar în trecere“, când de fapt vrea să se asigure că nu zac leșinată pe pat, înconjurată de flacoane goale de medicamente.

Mobilul îmi citește gândurile și începe să sune, redând metalic piesa „Waterloo Sunset“ a formației The Kinks. Îmi scapă din mână și mă uit uimită cum se rostogolește pe jos. Mă apucă panica. Nu am văzut numele de pe ecran. Nu știu cine mă sună. Inima începe să mi-o ia la goană și simt cum mi se umezesc

palmele, cum mă roade stomacul și cum mă sufoc. „Calmează-te, nu uita să faci exercițiile de respirație. Sigur te sună un cunoscut. Piesa aia înseamnă ceva pentru tine.“ „Waterloo Sunset“. Londra. Nia. Desigur.

Aproape mă pufnește râsul de ușurare. Mă sună Nia. Doar Nia. Bătăile inimii îmi încetinesc și mă aplec să iau telefonul de pe podea. Muzica s-a oprit, și numele Niei e trecut la apeluri ratate.

– Abi, mi-am făcut griji, ce mama mă-sii? De ore întregi încerc să dau de tine, se răstește la mine când o sun.

– Am lipsit doar două ore și mi-am uitat telefonul.

– Ce-ai făcut? Simt o notă de suspiciune în vocea ei, de parcă bănuiește că am pus la cale să mă spânzur în pădure sau să-mi bag capul în cuptor. Nu ai de lucru?

Îmi înăbuș un oftat. Am fost redactor-șef la o revistă glossy. Acum lucrez ca liber-profesionistă când îmi vine cheful sau când îmi scad periculos fondurile. Știu că, dacă nu am grijă, o să-mi pierd toate relațiile. Mi-au mai rămas doar câțiva apropiați fideli, ceea ce nu e de mirare, dat fiind tot ce s-a întâmplat în ultimul an.

– Miranda mi-a zis că nu prea mai e de muncă acum.

Am mințit. Miranda, fosta mea șefă, este una dintre persoanele de încredere. Arunc pliantul pe care îl țin încă în mână în direcția măsuței de cafea. Nu ajunge acolo și cade pe jos, îngreunat de apă. E ilizibil acum, transformat în hârtie creponată, dar mi-am imprimat textul în memorie. Mă descalț, apoi îmi pun picioarele pe pernele moi și mă uit pe fereastră peste acoperișurile caselor din Bath, încercând să întrezăresc turla abației printre cărămizile roșiatice. Ploaia s-a oprit brusc, iar soarele se chinuie să se ițească de după un nor negru.

Își îndulcește tonul.

- Abs, ești bine? Locuiești singură acum într-un oraș pe care abia îl știi și...

- Mama și tata stau la șase kilometri de aici.

Mă forțez să râd, dar nu-mi scapă ironia. La optsprezece ani abia așteptam să merg la facultate ca să scap de părinți și de orașelul Farnham din Surrey, unde m-am născut. Iar acum, la aproape treizeci de ani, i-am urmat ca o obsedată în orașul ăsta nou unde au venit ca să încerce să-și refacă viețile distruse. Nu au șanse prea mari de reușită cu mine prin preajmă, căci le amintesc permanent ce-au pierdut.

Nu pot să-i zic Niei de Beatrice. Nu încă. Nu după ultima dată. Doar o să-și facă griji.

- Chiar sunt bine, serios, Nia. Mă plimbam prin Bath și a început să plouă, așa că m-am dus să beau o cafea. Nu-ți face griji. Îmi place la nebunie aici. Bath e un oraș liniștit.

„Spre deosebire de mintea mea“, adaug în gând.

- Liniștit? pufnește ea. Credeam că e plin de turiști.

- Doar vara. Adică e aglomerat, dar nu e așa agitație ca la Londra.

Amuțește. Și tot ce e nespus între noi se reduce la un singur cuvânt. Londra. Știu că se gândește la asta. Cum să nu? Nu-mi iese din minte când vorbesc cu ea. Casa aia înghesuită în stil victorian pe care am împărțit-o noi trei. Acea ultimă noapte. Ultimele ore ale lui Lucy.

- Mi-e dor de tine.

Vocea ei familiară, cu ritmul galez vioi, îmi aduce alinare. Preț de o clipă închid ochii și-mi imaginez cum a fost viața mea, agitația din Londra, slujba care-mi plăcea la nebunie, petrecerile splendide și evenimentele fastuoase la care mergeam datorită Niei, care se ocupa cu relațiile publice în domeniul modei, Lucy și Luke, Callum.

Când mă gândesc la tot ce a fost înainte de noaptea aceea, parcă mă uit la viața altcuiva, atât e de diferită de cea de acum.

- Și mie mi-e dor de tine, îngaim, apoi încerc să par mai veselă. Cum e să stai în Muswell Hill? Se compară cu Balham?

- E diferit și totuși la fel. Știi la ce mă refer, oftează, iar eu știu exact la ce se referă. Abs, trebuie să-ți spun ceva. Îmi tot fac griji de multă vreme. Încă nu sunt sigură dacă ar trebui să știi.

- Bine...

Simt o undă de neliniște.

- E legat de Callum. M-a contactat.

Aștept să mă izbească un val de panică. Însă nu se întâmplă nimic, cu excepția unei mici agitații. Să fie de la antidepressive? Mi-au atenuat oare sentimentele, mi-au șters amintirea lui? Încerc să-l văd cu ochii minții la un metru nouăzeci, cu părul aproape negru, cu ochii albaștri cu gene stufoase, cu blugii lui strâmți și cu geaca de piele. Îmi amintesc că l-am iubit. Dar și el e prins în amintirile acelei seri. A fost mânjit pentru totdeauna, ca totul de altfel.

- Ce voia?

Încerc să am un aer nonșalant, dar știu că Nia o să-și dea seama. E cea mai bună prietenă a mea și a fost acolo, știe cât de mult a însemnat el pentru mine.

- Mi-a cerut numărul tău. Vrea să vorbești.

- Rahat, Nia, icnesc și respir sacadat. I l-ai dat? Știe unde stau? Dacă știe, îi zice lui Luke. Mi-ai promis că n-o să-i zici unde m-am mutat. Mi-ai promis.

Ridic tonul când văd cu ochii minții fața lui Luke de la ultima noastră întâlnire: împietrit de durere, mi-a spus pe un ton calm că n-o să mă ierte niciodată pentru moartea lui Lucy. Cuvintele lui și detașarea au fost

la fel de dureroase ca lama cuțitului cu care mi-am tăiat venele.

- Abi, calmează-te! Nu i-am zis nimic. Nici nu cred că Luke mai locuiește cu Callum.

- Îmi pare rău, îi zic și inspir adânc, făcând un efort de a-mi înăbuși anxietatea, teama. Nu pot să vorbesc cu el. Nu pot. Niciodată...

- E-n regulă, Abi. Nu-ți face griji. Nu i-am zis nimic de tine. Am numărul lui dacă te simți vreodată pregătită să vorbești cu el, spune Nia, apoi vocea i se stinge.

Tac, pentru că știu că n-o să fiu pregătită niciodată. Pentru că, dacă vorbesc cu el, trebuie să rememorez seara în care mi-am ucis sora.

2

Casa lui Beatrice se află pe partea stângă a unei fundături mărginite de copaci. Imobilele uriașe, cu cinci etaje, în stil georgian, se întind semețe spre cerul senin, iar acolo unde aleea se lărgeste sunt terenuri de tenis cu intrare securizată, probabil rezervate doar locatarilor.

Soarele strălucește puternic, de parcă ar serba prima zi a weekendului prelungit din mai. Din depărtare aud zbârnâitul unei mașini de tuns iarbă și lătratul vesel al unui câine. Îmi dau jos geaca de piele, o împăturesc și mi-o pun la subraț în timp ce privesc de pe trotuar casa de pe Pope's Avenue a cărei adresă am memorat-o de pe fluturașul lui Beatrice. Un Fiat 500 alb cu două dungi paralele verzi și roșii este parcat pe stradă în fața unei porți din fier forjat. Treptele masive din piatră duc spre o ușă mare de un albastru regal pe care e gravat numărul 19 deasupra ferestrei semicirculare. Să fie adresa corectă? Totul pare prea aristocratic, prea rafinat. Clar nu e casa dărăpănată a unei studente la care mă așteptam.

Înainte de a mă convinge să plec, împing poarta și străbat aleea scurtă cu piatră cubică alb cu negru, trecând de o pisică portocalie dolofană care se spală pe gazonul imaculat. Șovăind, cu un nod în gât, apăs